

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Carol Marinelli

Telihold a sivatag felett

Sarah Morgan

Segítő kéz

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carol Marinelli, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A SZÍVHANG 664. eredeti címe: *Seduced by the Sheik Surgeon*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Sarah Morgan, 2006 – Harlequin Magyarország Kft., 2021

A Szívhang 665. eredeti címe: *The Sicilian Doctor's Proposal*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 664–665. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-322-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carol Marinelli

Telihold a sivatag felett

1. FEJEZET

Az biztos, hogy nem az alkalmak hiányán fog múlni. Tessék, most megint itt van egy!

Adele a sürgősségi betegellátó osztállyal szemközti buszmegállóban várakozott a munkanap végén. Hirtelen, mintha a semmiből jött volna, tavaszi zivatar támadt, villámok hasítottak át az égbolton London fölött. A fedett megálló sem nyújtott kellő menedéket az ömlő esőtől: Adele-nek ázottan tapadt a testére a fehér ruha, szőke haja nedvesen tapadt a vállára.

Szerencsére nem volt kifestve a szeme, szóval nem fog úgy kinézni, mint egy panda, ha Zahir esetleg felvenné kocsival. Este tíz óra volt, és látta, ahogy az ezüstsínű sportautó kihajt a parkolóból, és feléje kanyarodik.

Adele kilépett a tető alól, hogy Zahir okvetlenül észrevegye. Minden valamennyire is segítőkész ember megállna és felvenné a kolléganőjét, ha látná, hogy reszketve áll a zuhogó esőben, aztán felajánlaná, hogy hazaviszi, nem?

Ő majd elmosolyodik, megköszöni, és beül a kocsiba. Zahir ránéz a csuromvíz ruhájára, és nem érti, hogyhogya eddig nem figyelt fel erre a fiatal ápolónőre, Adele pedig rögtön megbocsátja neki, hogy már egy álló esztendeje levegőnek nézni. Beszélgetnek, és amikor odaérnek a lakásához...

Ennél tovább Adele még nem jutott a gondolatmenetben. Utálta a lakását és a lakótársait, és el sem tudta képzelni Zahirt abban a környezetben. De lehet, hogy Zahir inkább meghívná magához egy italra...

Az álom végre elkezdett valósággá válni: az ezüstsínű autó lefékezett. Adele annyira biztos volt a dolgában, hogy tett egy lépést felé – ám ekkor Zahir újra gyorsított, és már ott sem volt.

Adele legszívesebben utána kiabálta volna, hogy akkor már miért nem fröcskölte le a tetőtől talpig. Megint levegőnek nézte... De ki tudja, lehet, hogy épp a rádiót állítgatta, azért nem vette őt észre.

Egyáltalán miért érdekli ez az érzéketlen tuskó? Már nem először tette fel magának a kérdést.

Talán nem is a nőket szereti? Marhaság: mindenki tudja, hogy Zahir gyakran randevúzik nőekkel. Hányszor hallotta az osztályon vagy az étkezőben, ahogy telefonon beszél az aktuális barátnőjével, aki amiatt veszekszik vele, hogy még mindig bent van a kórházban!

Zahirnak a munka az első, ez kétségtelen. Adele legutóbbi éjszakai műszakjai alatt többször is behívták valamilyen sürgős esethez, és mindig szmokingban jelent meg. A múltkor olyan jól nézett ki, hogy Adele szinte csak dadogva tudta neki elmondani, mi a probléma a beteggel.

– Délután nálunk járt, és hazaengedtük antibiotikummal, de az anyja aggódott, és megint behozta. A gyerekorvos mondta neki, hogy az antibiotikumok nem hatnak ilyen gyorsan.

– És? – kérdezte Zahir.

Adele érezte az arcszesze illatát, és hallani vélte a belőle áradó szexuális energia vibrálását. Szerette erős akcentusát, és minden sötét tónusú, rekedten kiejtett magánhangzó úgy az elevenébe vágott, hogy remegett tőle a lába.

– Adele! – ismételte Zahir. – Miért hívtatok be?

– Mert az anyja aggódik – felelte a lány, és behunyta a szemét. – És én is.

Zahir eltűnt a függöny mögött, hogy megvizsgálja a kisfiút. Ekkor egy hosszú barna hajú, tökéletesen sminkelt, ragyogóan szép nő lépett a helyiségbe, és meglehetősen arrogáns stílusban megkérdezte Janettől, meddig tart még, mire Zahir végez.

– Bella, arról volt szó, hogy megvársz a kocsiban – lépett ki a doktor a függöny mögül.

A nő összerendezte, amiből sejthető volt, hogy Zahir jelenlétében már nem olyan gőgös. Janet elfojtott egy kárörvendő mosolyt, amikor Bella kivonult.

Később kiderült, hogy az aggodalmak megalapozottak voltak, a gyerek vírusos agyhártyagyulladásban szenvedett. De ezt persze Adele nem Zahirtól tudta meg. Vele az orvos még az időjárásról sem beszélgetne.

Mindennek ellenére Adele munkanapjainak Zahir volt a fénypontja. De ennek most vége, döntötte

el magában, miközben a tovahajtó kocsit után bámult. Elég volt ebből az együgyű rajongásból!

Megjött a busz, ő pedig felszállt. Akarta vagy sem, a gondolatai továbbra is Zahir körül keringtek. Egyszerűen tehetetlen a vonzerejével szemben, bárhogya is próbálkozik.

Már a nevéből jóleső bizsergés járta át. A névtábláján ennyi szerepelt: „Zahir, segédorvos, sürgősségi osztály”. Senkinek nem kell tudnia, hogy ő Zahir Al Rahal sejk, Mamlakat Almas koronahercege.

Fényes fekete haj, karamellszínű bőr, széles váll... Adele-nek ez volt a benyomása róla, amikor egy évvel ezelőtt először meglátta a sokkaltalanítóban. Ezüstszürke szemét egy pillanatra Adele-re szegezte, és neki felforrt a vére.

Janet, a vezető ápolónő épp körbevezette az osztályon, miután állásinterjút folytatott vele.

– Ő Zahir, az egyik szakorvos – magyarázta a folyosón. – Sokat van távol, mert odahaza is eléggé be van fogva. Mindig reménykedünk, hogy visszajön, mert nagyon fontos az osztálynak.

– Dolgoztam az öccsével, Dakannal – mondta Adele.

Janet mosolyogva bólintott. Dakan épp befejezte a gyakorlati évét; kicsit vad volt, a két testvér közül Zahir számított a komolyabbnak.

– Nos hát... – mondta Janet, amikor beértek az irodájába. – Szeretnél nálunk dolgozni?

Adele pedig határozott igennel válaszolt.

– Biztos, hogy bírni fogod? – kérdezte Janet.

Adele ugyanis nem csinált titkot belőle, hogy sokáig nehezebbre esett belépni a sürgősségi osztályra, mert itt szembesült a ténnyel, hogy az anyja életben marad ugyan, de soha többé nem lesz a régi.

– Biztos – válaszolta.

– Hogy van azóta? – kérdezte Janet.

– Semmi változás. Egy jó otthonban van, a személyzet szuper, és naponta legalább egyszer bemegyek hozzá.

– Nehéz lehet.

– Elmegy. – Adele a fejét ingatta. – Fogalmam sincs, tudja-e, hogy ott vagyok, de nem szeretném, ha azt gondolná, hogy megfélemeztem róla.

Janet épp műszakban volt, amikor a baleset történt. Őt sérültet szabadítottak ki a roncsokból. Lorna Jenson, aki az egyik kocsit anyósülésén utazott, súlyos fej- és mellkasi sérüléseket szenvedett, gyorsan tolták is be a műtőbe.

Janet odalépett Lorna akkor még csak tizennyolc éves lányához, aki mozdulatlanul feküdt a hordágyon, falfehér arccal, véres hajjal, és kék szemét a mennyezetre meresztette.

– Adele?

A lány megpróbált bólintani a nyakmerevítőben. Janet megszorította a karját.

– Phillip már itt volt, nem? A szakorvos. Beszéltetek az anyukádról?

– Igen.

Tehát addigra Phillip már tájékoztatta, milyen rossz állapotban van az anyja, s hogy esetleg túl sem éli a műtétet.

– Hogy van a férfi, aki...? – kérdezte Adele, a másik kocsit vezetőjére célozva, akit újra kellett éleszteni.

– Sajnálom, azt nem mondhatom meg.

– De hallom, hogy kint sír a családja.

– Igen.

– Mennyire súlyos?

– Ne haragudj, de tényleg nem mondhatom meg, ezek bizalmas információk.

– Tudom – felelte Adele. – Ápolónőnek tanulok. Csak tudni akarom, életben van-e.

– Nem könnyű most neked – mondta Janet, és újra megszorította a karját, de nem árult el semmit.

Janet majdnem biztos volt benne, hogy Lorna nem éli túl a műtétet. De túlélte – és azóta kómában volt.

– Mekkora vihar volt tegnap, mi? – mondta Janet.

– Aha – felelte Helene. – Épp vezetni tanítottam Haydent, és kénytelenek voltunk megállni. Adele megint éjszakás volt, s most a nővérszobában ültek a kolléganőivel. Nagyon unta már, hogy Helene másról sem tud beszélni, csak az ő tökéletes családjáról.

– Te időben hazaértél? – fordult hozzá Janet.

– Igen. – Adele Zahir felé pillantott, aki háttal ülve laborleleteket tanulmányozott a számítógépen.

– Egy kedves úriember megállt és hazavitt. – Látta, hogy Zahir egy pillanatra mozdulatlanává válik, majd tovább görget.

– Ki? Paul? – kérdezte Janet. Mindenki tudta, hogy Adele holnap vele randevúzik.

– Nem, egy ismeretlen. Később megtudtam, hogy a zárt osztályról szökött meg, de nem lett baj. Eleve nem volt nála láncfűrész.

Janet nevetett; mindig is értékelte Adele száraz humorát.

– Ezek szerint busszal mentél.

– Igen, azzal.

Néhány perc csevegés után Janet így szólt:

– Lassan tényleg ki kéne vened a szabadságodat. – Letette Adele elé a munkaidőnaplót. – Még egyszer sem voltál szabadságon, mióta itt vagy.

– Mert az luxus – jegyezte meg Helene.

– Mondjuk... szeptember? – javasolta Adele.

Janet bólintott, és megjelölt két hetet.

– De még előtte is választanod kell tizennégy napot.

Most május volt, a nyári hónapokat pedig már nagyrészt lefoglalták a kollégák.

– Június első két hete? – vetette fel Janet. – Az még belefér.

– De az csak három hét múlva lesz.

– Biztos találsz még valami olcsó last minute utat – mondta Janet. Megérintette Adele karját, felállt és kiment.

– Tudod már, hová akarsz menni? – kérdezte Helene.

– Fogalmam sincs.

– Hogy van Mr. Richards, Adele? – kérdezte váratlanul Zahir.

– Egész jól.

– Az értékei?

– Stabilak.

Viszont félóránként ellenőrizni kell őket, és az... huh, másfél perc múlva esedékes! Valószínűleg Zahir is erre próbált finoman célozni.

Mintha őt emlékeztetni kéne rá! De Adele nem szólt semmit, csak felállt, és indult, hogy elvégezze a feladatot.

Mr. Richardsnak instabil angina pectorisa volt. Adele mosolyogva vizsgálta meg, ő azonban összekuporodva feküdt a takaró alatt, és morgott maga elé.

– Aludni akarok – mondta, miközben Adele felpumpálta a vérnyomásmérő mandzsettáját.

– Tudom. De most nagyon oda kell figyelniük magára.

A vérnyomás megemelkedett, és a szíve is túl gyorsan vert.

– Fáj valamije?

– Nem. És akkor se fájna, ha hagyna aludni.

Adele épp tájékoztatni készült Zahirt a változásról, amikor egy elegáns, gyönyörű nő megállította. Hosszú fekete haja volt, sötétkék, földig érő, arany virágokkal hímzett ruhát viselt, nyakában aranylánc, a közepén hatalmas rubinkövel.

– Találkozom van Zahirral – közölte méltóságteljesen. – Legyen szíves közölni vele, hogy várom.

Más esetben Adele megkérdezte volna, kivel beszél, de ebből a nőből annyi előkelőség sugárzott, hogy udvariatlanságnak érezte volna. Másrészt hallotta az imént, hogy a következő órákban Philipp beugrik Zahir helyére, mert Zahir és Dakan el akarja vinni az anyjukat ötórás teára.

Tehát a nő kétségkívül Zahir anyja – vagyis Mamlakat Almas királynéja!

– Szólok neki.

Zahir egyedül ült a nővérszobában, épp kijelentkezett a számítógépből.

– Zahir?

– Igen? – fordult meg a férfi.

– Itt van egy hölgy, téged keres. Szerintem anyukád.

– Köszönöm. – Zahir felállt. – Beviszem az irodámba. Ha látod Dakant, kérlek, mondd meg neki, hogy ott vagyunk.

– Csak jelezni akartam, hogy Mr. Richardsnak magasabb lett a vérnyomása, és szaporább a szívverése.

– Vannak fájdalmai?

– Azt mondja, nincsenek. Csak aludni akar.

– Oké. – Zahir a betegágya felé pillantott. – Bekísérnéd anyámat az irodámba, hogy ott várjon?

– Persze. Hogy szólítsam? – szólt még Adele Zahir után, de addigra ő már eltűnt.

– Leilának hívnak.

Adele megfordult, és most vette észre, hogy a királyné követte a nővérszobába a másik ajtón át.

– Elnézést – mosolygott. – Kérem, jöjjön velem!

Áthaladtak az osztályon; közben Leila arról beszélt, milyen jó Londonban lenni és a fiaival teázni.

– Itt minden kevésbé formális, mint otthon – magyarázta. – Ezért sem szeretném használni a címetem, mert akkor mindenki rögtön nagyot néz.

Mindenképp nagyot fognak nézni, gondolta Adele. Leila lélegzetelállító jelenség volt.

– Azt hittem, vannak testőrei – jegyezte meg.

Leila felnevetett.

– A sofőröm ki van képezve testőrnek, de ő kint vár. Ha a fiaim a közelben vannak, nem kell más védelem.

– Zahir irodája kicsit eldugott helyen van...

Adele ekkor vette csak észre, hogy a királyné már nem mellette lépked. Hátrafordulva látta, hogy megállt, és ujjait a homlokára szorítja.

– Nincs jól?

– Csak egy kicsit... – Leila nem fejezte be a mondatot. Vett egy nagy levegőt, az arca sápadt volt. – Megmutatná, hol a mosdó?

Adele megmutatta neki a személyzeti mosdót, és az ajtó előtt várakozott. Teltek a percek, és Leila még mindig nem jött ki. Végül nem állhatta meg, benyitott és körülnézett.

– Leila?

– Kérem, segítsen! – hallatszott az asszony hangja az egyik kabinból.

Adele nyomban ott termett.

– A fiaim nem láthatják, hogy vérzek – suttogta az asszony.

– Nem mondom el nekik.

Leila közel járt az ájuláshoz.

– Hajtsa a fejét a térde közé. Történt már ilyen?

– Néhányszor. Egy Harley Street-i orvoshoz járok.

Adele kinézett a folyosóra. Szerencsére Janet épp arra járt. Szólította, és intett neki.

– Lélegezzen mélyeket – mondta Leilának, amikor újra leguggolt mellé.

Megérkezett Janet.

– Ó Leila, Zahir anyukája – mondta Adele. – Hüvelyi vérzése van.

– Hozok egy hordágyat.

– Várj! – kiáltott utána Adele. – Óvatosan! Nem akarja, hogy Zahir így lássa.

Utána már minden gyorsan ment: ráfektették Leilát a hordágyra, adtak neki oxigént, és duplán betakarták, hogy védjék a kíváncsi tekintetektől.

De persze Zahirnak épp ekkor kellett arra járnia.

– Mi történt? – kérdezte, olyan pillantást vetve Adele felé, amely azt üzentte: pedig csak öt percre hagytalak egyedül velem!

– Elájult – felelte Adele, nem lassítva meg a lépteit.

– Maria! – hívta Janet az ügyeletes segédorvost.

– Majd én megvizsgálom az anyámat – közölte Zahir, amikor a vizsgálóhoz értek.

Adele elállta az útját.

– Zahir – mondta, és felnézett rá.

– Engedj be!

– Nem. Figyelj, vannak dolgok, amiket egy anya nem szeretne, hogy a fia lásson.

Zahir megértette, és biccentett.

– Oké.

– Jó kezekben lesz.

Az orvos vonakodva oldalra lépett.

– De szólj majd, hogy mi van?

Adele bólintott, aztán bement a vizsgálóba.

Janet bekötött egy infúziót, Maria pedig megmondta Adele-nek, milyen szereket kapjon a beteg. Leila hamarosan jobban is lett.

– Már egy ideje rosszabbodott a dolog – mesélte. – Múlt hónapban is eljöttem meglátogatni a fiaimat, de azért is, hogy kezeltessem magam. Holnap kioperálják a méhemet. De a férjemnek erről nem szabad tudnia. – Vett egy mély levegőt. – Úgy terveztem, hogy a fiaimnak ma elmondom, bármilyen kínos is.

Maria kikérdezte a kórelőzményről, de Leila igen homályosan fogalmazott.

– Hányszor volt terhes?

– Két gyerekem van.

– De terhes hányszor volt? – ismételte Maria.

– Háromszor. – Leila arcán végigfutott egy könnycsepp, és eltűnt a haja sűrűjében. – Erről nem szeretnék beszélni.

Maria ránézett Adele-re, aki fogta Leila kezét.

– Leila, a doktornőnek ismernie kell az előzményeket – próbálkozott Adele. – Mindent tudnia kell a terhességeiről és szüléseiről, meg hogy milyen problémák voltak.

– A méhemmel sok gond volt. Zahirral hamar teherbe estem, de korán jött. Nehéz szülés volt.

Várták, hogy még mondjon valamit, de ő hallgatott.

– És az utána következő terhesség? – kérdezte Adele.

– Az öt évvel később volt, Dakannal. Az is nehéz szülés volt. Olyan széles a válla! Aztán két év múlva megint terhes lettem, de a szervezetem nem bírta. Volt egy kiváló gyógyítóm és egy különleges *attarom*, de semmit se tudtak tenni.

– *Attar*?

– Ő készíti el a gyógynövényes főzeteket, amiket a gyógyító ajánl. Mindennap megittam egy bizonyos keveréket, de nem lettem jobban, és folyton hánytam.

– A terhesség melyik fázisában volt ez? – kérdezte Maria.

– A gyógyító azt mondta, még négy hónap van hátra. Egyre rosszabbul lettem, és ragaszkodtam hozzá, hogy vigyenek el egy külföldi klinikára. Fatiq, a férjem és a gyógyító ellenezte, de én nem adtam fel. Dubajban azt mondták az orvosok, magas a vérnyomásom, meg kell szülnöm a gyereket. Felhívtam a férjemet, és a gyógyító azt mondta, még korai lenne, a baba meg fog halni, ha most megszüülök. Aztán értem jöttek Dubajba, hogy hazavigyenek. – Leila már zokogott. – De addigra túl voltam a szülésen, és a gyógyítónak lett igaza. Pár órával azután, hogy a férjem megérkezett, a fiunk meghalt.

– Nagyon sajnálom – mondta Adele.

– Van egy képem róla.

Leila a táskájára mutatott, mire Adele odaadta neki. Az asszony egy fotót húzott ki a tárcájából, mely őt ábrázolta, egy parányi babával a karján.

– Aafaqnak neveztük el; ez az a hely, ahol a föld és az ég találkozik.

– Szép név – mondta Adele.

– Sohasem beszélünk róla – sóhajtott Leila. – És arról az időszakról sem. Szerintem a férjem engem hibáztat, mert nem hittem a gyógyítónak. De persze attól még szeret. Olyan jó lenne beszélni vele a kisfiunkról, az elveszített picikénkről! De nem lehet. Jövő hónapban lenne huszonöt éves, és még mindig hiányzik, mindennap.

Adele továbbra is fogta Leila kezét, míg Maria megvizsgálta. Az ultrahang egy sor miómát mutatott a méhben.

Maria elmagyarázta a lehetőségeket.

– Van egy privát szárnyunk, és beszélhetek a nőgyógyással, dr. Omannel, de azt is lehet, hogy átirányítjuk abba a kórházba, ahova eredetileg menni akart. Azt viszont nem hiszem, hogy holnap megoperálják, a vérzés miatt pár napot mindenképp várni kell.

– Inkább itt maradnék – mondta Leila. – De meg kell beszélnem a fiammal. Nem tudna beszélni vele, Maria? Nekem olyan kínos.

– Ne legyen kínos – mondta Adele. – Zahir orvos, ő ilyesmikkel foglalkozik mindennap.

– Adele-nek igaza van – csatlakozott Maria. – Megmondhatom Zahirnak, hogy már tervbe volt véve a műtét?

Leila bólintott.

– De azt ne mondja el neki, amit Aafaqról meséltem.

Adele kiment, és behozta a Leila mosdatásához szükséges eszközöket. Leila még mindig a fényképet nézte, aztán visszatette a tárcájába.

– A férjének csak utána akart beszélni a műtétről? – kérdezte Adele mosdatás közben.

– Igen. Vagy szóltam volna valamelyik fiamnak, hogy mondják el ők... Tudom, nehéz megérteni a szokásainkat. Legtöbbször hálás vagyok, hogy ilyen jól bánnak velem, de néha ez sem elég.

Mikor Adele végzett, előbb Maria dugta be a fejét, majd utána Zahir és Dakan; mindkét férfi aggodalmasnak látszott. Zahir átölelte az anyját, és arabul beszélt hozzá. Adele és Dakan tapintatosan magukra hagyták őket.

– Szólhattál volna, hogy nem vagy jól – mondta Zahir.

– Egyedül akartam megbirkózni vele.

– De nem kell. Két fiad van, mindketten orvosok.

– A gyógyítónak az a véleménye...

Zahir összeszorította a fogát.

– Ne zárkozz el ennyire, fiam! Először segített a főzet, csak aztán már nem. Ugyanaz történt, mint amikor... – Leila nem fejezte be a mondatot.

Zahir belenézett anyja kivörösödött szemébe, és kitalálta, hogy a terhességeiről faggatták. Amiről neki sem volt szabad kérdeznie.

– Mikor nem javultam, a gyógyító azt mondta, menjek el egy orvoshoz Londonban.

– Ezt mondta?

– Igen, de kérlek, ezt ne áruld el apádnak, nem akarom bajba keverni a gyógyítót.

Hosszú délután volt. Dakannak vissza kellett menni az osztályára, Zahir pedig a betegeivel foglalkozott, s közben rajta tartotta a szemét az anyján.

Megérkezett dr. Oman, és beszélt az asszonnyal. Úgy döntöttek, Leilát a privát szárnyba helyezik, és hétfőn fekszik kés alá.

– Egyelőre átvisszük egy kellemesebb szobába, ahol pihenhet – mondta a doktor.

Kifelé menet váltott néhány szót Zahirral.

– Ugye tudja, hogy mindent megteszek érte? – nézett rá dr. Oman.

– Természetesen. És köszönöm.

– Ne aggódjon túlságosan. Laparoscópiás eljárással fogok dolgozni, és nem hagyom sokáig altatásban.

Rutinműtétről volt szó, de Zahir hazájában még az ilyesféle beavatkozásokra sem volt lehetőség, ezért anyjának meg kellett tennie a hosszú repülőutat.

Dakan újra benézett Leilához, és a bátyjával együtt meggyőzték, hogy még ma értesíteni kell Fatiqot.

– De légy vele türelmes! – mondta Leila. – Biztos nagyon aggódik miattam.

Zahir bólintott, s a telefonbeszélgetés elején valóban türelmes volt. Elmagyarázta az apjának, mi történt, s hogy hétfőn megműtik a királynét.

– Nem – mondta Fatiq, és Zahir hallotta az aggodalmat a hangjában. – Jöjjön haza! Legutóbb, amikor kórházban volt...

Ezeket a mondatokat soha nem fejezte be senki. Senki sem beszélt erről a témáról.

– Zahir, ha valami történik...

Fatiq azon a véleményen volt, hogy a gyógyító helyre tudja hozni a felesége egészségét, nincs szükség műtetre.

– De igen, meg kell műteni – vágott a szavába Zahir.

Vitatkoztak egy darabig, de nem jutottak előbbre. Zahir ellenállt a kísértésnek, és nem árulta el, hogy maga a gyógyító javasolta Leilának ezt az utat.

– Az egyik legjobb londoni sebész kezeli. Gondoskodom róla, hogy minden a lehető legjobban menjen. Majd újra hívlak.

Azzal bontotta a vonalat. Két ujját az ornyergére szorította, és nagyot lélegzett. Dühös volt az apjára, amiért nem törődik az egészségüggyel a hazájában. Már több mint tíz éve vívták egymással ezt a harcot – ezért is élt Zahir Londonban.

2. FEJEZET

– Minden rendben?

Milyen lágy, kellemes hang! Zahir kinyitotta a szemét. Adele állt az ajtóban. Zahir azt hitte, becsukta, s most zavarta, hogy rajtakapták egy ilyen pillanatban.

– Ugye ma már senki nem fog elájulni az Al Rahal családból? – kérdezte Adele.

– Nem – mosolyodott el Zahir.

– Átvisszük anyukádat a privát szárnyba.

– Rendben. – A férfi az órájára nézett. – Mindjárt lejár a munkaidőd. Köszönöm a segítséget.

– Nincs mit.

– Ki fogja átvinni?

– Én. Anyukád ragaszkodott hozzá, és hát ki mondana nemet egy királynénak, nem igaz? Kérdezi, beszéltél-e a férjével.

– Igen, mondd meg neki, hogy tud mindenről. Majd később felmegyek hozzá, de még van néhány betegem.

Rengeteg időbe telt, mire Leilát elhelyezték a privát szárnyban. Kedves asszony volt, de rendkívül igényes. Mire Adele végzett, már rég lejárt a munkaideje, és ki volt merülve.

– Holnap találkozunk – mondta búcsúzóul Leila.

Adele a fejét rázta. Ekkor lépett be Zahir a szobába.

– De hát azt mondta, reggel hétkor kezd – csodálkozott az asszony.

– Igen, de én a sürgősségin dolgozom.

Anya és fia hosszasan beszélt egymással arabul, végül Zahir Adele-hez fordult.

– Azt kérdezi, nem szeretnél-e te foglalkozni vele, de mondtam neki, hogy nem megy.

Leila most angolul szólalt meg:

– Szeretném, ha ő lenne az ápolóm.

– Megszokta, hogy minden kívánságát teljesítik – mosolygott hűvösen Zahir, majd tovább beszélt arabul az anyjával.

Mikor Adele látta, hogy az asszony kezd indulatba jönni, megszólította:

– Leila, én tényleg szívesen vállalnám, de a nőgyógyászat nem a szakterületem, és holnapra már be vagyok osztva a sürgősségre. De szívesen meglátogatom.

– Igazán?

– Persze, nagyon szívesen. Majd benézek ebédszünetben.

Adele lement az öltözőbe, munkaruháját farmerra, pólóra cserélte. Tíz óra volt, a buszát már lekérte, a következőre várnia kellett – de hát ez nem először fordult elő.

Az viszont igen, hogy megállt előtte az ezüstsínű sportkocsi. Zahir leengedte az ablakot, és kiszólt:

– Hazavigyelek?

Adele még mindig meg volt bántva a tegnapi miatt, de botorság lett volna visszautasítani az ajánlatot, úgyhogy beült az utasülésre.

– Nincs kocsid? – kérdezte Zahir.

– Londonban fölösleges.

Adele mindig ezt felelte ilyenkor, a valóság azonban az volt, hogy az után a szörnyű nap után soha többé nem akart beülni a volán mögé. Már a gondolattól hányinger fogta el.

– Pedig kényelmesebb lenne, mint mindennap buszozni, nem?

– Biztos – vonta meg a vállát Adele.

Lehet, hogy nem engedhet meg magának egy kocsit? – tűnődött Zahir. Azt hallotta, hogy a lány

új lakásra gyűjt.

Majd ő vesz neki kocsit!

Felsőhajtott magában. A gondolat automatikusan jött, újabb bizonyítékául annak, hogy két kultúra ütközik össze az agyában. Mert a családja pontosan ezt tenné: tízszeresen meghálálná a kedvességét. De Adele úgyszem fogadna el egy kocsit, sőt már a szándékot is sértésnek venné.

Egyébként sem tartozik neki semmivel, csak mert törődött az anyjával. Ez a munkája: ápolónő. Mellesleg kiváló. Igazán nem ő tehet róla, ha Zahir gyakran szigorúan bánik vele.

Merthogy a férfi egyszerűen elbűvölőnek találta. Adele egyszerre volt nyílt, vidám és visszahúzódozó. A csendes emberek mélyen éreznek, szokta mondani Zahir. Azért tartotta magát távol tőle, mert ő volt az egyetlen ember, akihez szeretett volna közel kerülni – amiből azonban semmi jó nem származna.

– Hálás vagyok a mai segítségéért.

– Csak a munkámat végeztem.

– Tudom, de sokat segítettél anyámnak. Sokkal jobban meg lett volna ijedve, ha ilyen távol a hazájától nincs, akivel bizalmasan beszélhet. – Zahir szünetet tartott, majd megkérdezte: – Említette, hogy elvesztett egy babát?

Adele a homlokát ráncolta. Leila szavai alapján azt hitte, Zahir nem tud a halott kisöccséről. Gyors fejszámolást végzett, és arra jutott, hogy Zahir körülbelül hétéves lehetett akkoriban.

– Részleteket nem tudok – folytatta a doktor. – A palotában nem beszélnek erről. Csak annyit tudok, hogy terhes volt, és elrepült Dubajba, apám meg követte. És amikor visszajöttek, a babát eltemették a sivatagban. De a mai napig...

– Erről anyukáddal kell beszélned – mondta Adele. Tudta, milyen érzés, mikor az ember nem kapja meg a választ, amit szeretne. Janet is hallgatott a másik kocsit vezetőjéről, hiába faggatta. – Bocs!

– Semmi baj. Én kérek bocsánatot, amiért megkérdeztem. Remélem, dr. Omannel őszintébb volt.

Adele nem válaszolt.

– Itt vagyunk. – Adele kimutatott az ablakon, mire Zahir megállt egy nagy, kovácsoltvas kapus épület mellett.

– Még egyszer nagyon köszönöm – mondta a doktor.

– Nincs mit. Én meg köszönöm a fuvart.

– Bármikor – szaladt ki Zahir száján.

Adele hangosan felkacagott. Az orvos egy éven át hajtott el mellette újra és újra, még tegnap is, amikor ő ott állt csuromvizesen az esőben.

– Úgy érted, bármikor, amikor úgy érzed, tartozol nekem valamivel?

Zahir némán bámult kifelé a szélvédőn, de látszott kifehéredő ujjain, hogy erősen markolja a kormánykereket. Természetesen látta Adele-t tegnap este, és igen sok lelkiert kellett hozzá, hogy ne álljon meg neki.

– Jó éjt, Zahir!

A lány kiszállt, és becsapta az ajtót.

Ez nem az otthona, állapította meg Zahir. Ez egy gondozóotthon. Nyilván a kómában fekvő anyját látogatja meg.

A férfi nem sokat gondolkozott ezen, mert igyekezett általában is nem sokat gondolni Adele-re. Pedig jó lett volna rájönnie, milyen érzéseket táplál iránta. Mert egyvalami biztos volt: annyira vágyott rá, mint még soha egyetlen nőre sem.

Csakhogy ő a trónörökös. Egyszer majd király lesz. Össze kell szednie magát, nem szabad elárulnia az érzéseit, és csak akkor szabad odaadnia szívét egy nőnek, ha megházasodik.

Amire reményei szerint hamarosan sok kerül...

Zahir feltételhez kötötte a házasságot: csak akkor hajlandó megnősülni, ha előbb engedélyt kap az apjától, hogy gyökeresen megreformálja országuk egészségügyi rendszerét. Fatiq egyelőre elzárkózott előle, Zahir azonban időközben harminckét éves lett, és a királynak fogytán volt a

türelme; sürgette a fiát, hogy végleg térjen vissza hazájába, és vegyen el egy rangban hozzáillő nőt.

Ezért aztán Zahir nem létesített szoros kapcsolatokat Londonban. Adele viszont keményen próbára tette. Egyenesen veszélyes volt rá nézve.

De majdcsak lesz valami megoldás! Idővel minden a helyére kerül.

– Szia, Adele! – mosolygott Annie. Az ápolónő épp az imént fordította meg Adele anyját, megelőzendő a felfekvést.

– Tudom, kicsit késő van – mondta a lány –, de reggel nem tudtam bejönni. Szia, anyu!

Leült a beteg mellé, megfogta a kezét. Az asszony körmei korallvörösre voltak lakkozva, mert Adele minden héten pedikűrözte és manikűrözte az anyját. Eleinte a haját is festette, de aztán erről már lemondott, így az asszony ősz hajjal feküdt a párnán.

Adele tudta jól, hogy a saját életét kellene élnie, de nehezebbre esett volna, ha nem látogatja meg ilyen gyakran az anyját. Azt is tudta, hogy ezt mások nem érthetik meg.

Az anyja élénk, nyitott ember volt. Egyedül nevelte fel, amellet dolgozott, és rengeteg barátja volt. Röviddel a baleset után még mind rendszeresen látogatták, aztán az évek során elmaradoztak. Néha érkezett egy-egy levél vagy képeslap; Adele felolvasta őket az anyjának, aztán kitűzte a falra az ágy fölé. A nagynénje évente kétszer eljött látogatóba, de máskülönben Adele egyedül volt az anyjával.

– Végre hazavitt! – mesélte most az öntudatlan asszonynak. – De semmi izgalmas nem volt benne. Már túl vagyok rajta, tényleg. Holnap este randizom Paullal, az egyik mentőssel. Már többször hívott, és úgy voltam vele, hogy mért ne adnék neki egy esélyt. De valószínűleg senki sem fog már úgy tetszeni, mint Zahir.

Bárcsak az anyja megszorítaná a kezét vagy pislogna, akár csak egyetlenegyszer! Bárcsak jelét adná, hogy tudja, itt a lánya!

– Anyu, mondanom kell még valamit. Maradt egy csomó szabadságom, és arra gondoltam, elutaznék valahová.

Hát kimondta! Nem lehet ezt így folytatni a végtelenségig. Fizette a gondozóotthont, és az ügyvédi költségeket is neki kellett fedeznie, amikor a másik autóban utazók családja beperelte őket. El kellett adnia a házat, s most egy szűk lakásban élt Helgával és Jamesszel. Az egyetemi tanulmányait is el kellett halasztania két évvel, s közben küszködni a baleset következményeivel.

Évek óta nem volt szabadságon. Hétfvégéin és szabadnapjain is lefoglalták a különböző teendők: házi dolgozatok, anyja látogatása, az eladandó ház körüli munkák, ügyvédekkel, orvosokkal és ingatlanközvetítőkkel folytatott telefonbeszélgetések.

Mikor végre sikerült gondozóotthont találnia az anyja számára, elkezdett dolgozni első munkahelyén, a sürgősségi osztályon, s úgy érezte, hosszú idő után fellélegezhet.

Ráférne a kikapcsolódás, a levegőváltozás.

Hazaérve felnyitotta a laptopját, és megnézett néhány helyet. Mondjuk, Görögország? Vagy inkább Dél-Franciaország?

Másnap reggel, útban a buszmegálló felé látta, hogy kiadó egy egyszobás lakás. Talán inkább erre kellene költenie, mint két hét nyaralásra.

A kórházba érve Janet megkérdezte:

– Na, hogy állsz a tervezéssel?

– Láttam egy jó kis ajánlatot Dél-Franciaországban.

– Hoppá! – lépett oda Helene. – És akkor felül semmiben fogsz napozni?

– Lehet – válaszolta Adele. – És hozzá egy kedves francia pasi...

– Paullal mi van? – kérdezte Janet.

– Ja, tényleg. – Adele hallotta a saját hangján, mennyire nincs benne lelkesedés.

– Ma este randitok van! – kiáltotta Janet, mire ő a szemét forgatta. – Hova mentek?

– Gőzöm sincs.

Zahir, aki a telefonnál ült, igyekezett elengedni a füle mellett a beszélgetést. Miért is ne

randevúzna Adele? Szép nő, sőt gyönyörű, és neki aztán semmi köze hozzá, mivel tölti a szabadidejét.

Ez viszont most nem szabadidő!

Lecsapta a kagylót.

– Szerintetek oké, hogy felül semmiről meg randevúkról csacsogtok itt?

– Öö, Zahir... – Janet mindig tudta, hogyan válaszoljon neki. – Nincs egy betegünk sem. Nyugi, elbírok az ápolónőimmal, ne aggódj.

Mosolygott, Zahir pedig elfordult, és szitkozódott magában. A fenébe is, Janet pontosan tudja, hogy tetszik neki Adele!

3. FEJEZET

A délelőtt gyorsan elszaladt, ebédszünetben pedig Adele, ígéretéhez híven, meglátogatta Leilát. Ülve találta az ágyban, ami jó jel volt.

– Már sokkal jobban néz ki.

– Jobban is vagyok. Köszönöm a tegnapi segítséget. Bele sem akarok gondolni, mi történhetett volna. Képzeld el, ha ez az étteremben jön rám!

– Ne gondoljon ilyenekre – mosolygott Adele.

– Nehéz – sóhajtott Leila. – Itt mást nem is nagyon lehet, mint gondolkodni. Nem vagyok hozzászokva a tétlenséghez. Hiába jöttek be a fiaim, és hiába kedvesek a nővérek, megöl az unalom.

– A férje nem jön be? Mert most már ugye tudja, hogy meg fogják műteni?

Leila a fejét rázta.

– Nem szereti a kórházakat. Küldeni akart egy szolgálót, de lebeszéltem róla. Dakan elhozza a hímzésemet a kórházból, legalább lefoglalom magam valamivel. Ráér hétvégén, Adele?

– Igen, de utána megint dolgozom tizennégy napig.

– Fárasztó lehet. – Leila az arcát mustrálta; a lány tudta, hogy karikás a szeme. – Már most is fáradtnak látszik.

– Az is vagyok. Szerencsére hamarosan szabadságra megyek.

– Remek! Elutazik?

– Még nem tudom.

Beszélgettek még néhány percig, és Adele megemléltette, hogy este randevúja lesz.

– Első randevú? – kérdezte Leila sugárzó arccal.

– Igen, de nem vagyok túl lelkes – vallotta be a lány. – Már arra is gondoltam, hogy lemondok, csak még nem jutott eszembe jó kifogás.

– A szüleinek mi a véleménye a fiatalemberről?

– Ők... – Adele elhallgatott. – Szerintem maga másképp képzeld egy ilyen első randevút, mint én. Egyelőre csak elmegyünk vacsorázni.

– Persze – bólintott Leila. – Amikor én először elmentem valahová Fatiqkal, már össze voltunk házasodva – tette hozzá nevetve.

– És nem is látta őt az esküvő előtt?

– De, két hónappal előtte volt a kiválasztási ceremónia. Akkor már tudtam, hogy engem fog választani, vagy legalábbis reméltem. Már kislány koromban tudtam, ki lesz a férjem.

– Hát, én nem hiszem, hogy hozzá fogok menni Paulhoz – mondta Adele.

– Akkor a szülei még nem is ismerik?

Adele megrázta a fejét.

– A szüleim egészen kicsi koromban elváltak, azóta nem is láttam az apámat.

– És az anyja?

– Balesete volt. Egy gondozóotthonban fekszik, mindennap meglátogatom.

– És most még engem is!

– De hát nagyon szívesen jövök.

Adele-nek be kellett csuknia a szemét, hogy megállítsa feltörő könnyeit. Leila megragadta a kezét.

– Nem beszél, és nem reagál semmire – folytatta a lány. – Valószínűleg azt sem tudja, hogy ott vagyok.

– Maga viszont tudja, hogy mellette van. És ez a legfontosabb.

Végre valaki megérti! A rokonok, barátok, kollégák folyton azt tanácsolták Adele-nek, hogy pihenjen többet. Még az otthon ápolónői is azt mondták, nem kell mindennap látogatnia az anyját.

– Félek, mi lesz, ha elmegyek szabadságra.

– Elárulhatok egy titkot? – kérdezte Leila. – Én is szeretnék szabadságra menni. Szeretem a hazámat és az ottani embereket, de olyan sok a szabály! – Tétovázott, majd így folytatta: – Például mindig az országban kell lennie a királyi család valamelyik tagjának. Fatiq már király volt, amikor összeházasodtunk, ezért nem is mentünk el nászútra. Ha most hivatalos útra kell mennünk, akkor az egyik fiunk ugrik be, többnyire Zahir. De nekik itt is épp elég dolguk van, csak akkor jönnek haza, ha muszáj. Szerintem egy kis szabadság jót tenne nekem. Már régóta álmodom róla, hogy kettesben legyek az urammal, de nem hinném, hogy valaha megvalósul. Szóval én azt mondom, szakítson magára időt, Adele. Utána jobban fogja érezni magát.

Hamarosan a lány elbúcsúzott, és megígérte, hogy kedden, a műtét másnapján újra benéz, ha letelt a műszakja.

– Örölnék neki – mondta Leila. – És érezze jól magát ma este.

A randevú jobban sikerült, mint ahogy Adele számított rá. Paul kedves volt, nem lehetett hibát találni benne, de hiányzott a bizsergés, így csók nélkül ért véget az este.

Hétfő délután Adele az ágyában feküdt, hogy aludjon egy kicsit az éjszakás műszak előtt.

Ekkor Helga és James hangos veszekedésbe kezdett – már megint! Adele megnézte és megpályázta azt az egyszobás kiadó lakást, amit a múltkor vett észre, de nem ő volt az egyetlen érdeklődő, így csak remélni tudta, hogy őt fogják választani.

Leilának nagyon igaza van: ráfér a szabadság...

Sóhajtván a laptopjáért nyúlt, és megnézte, mennyi pénz van a számláján. Közel sem elég, állapította meg szomorúan, de azért tovább ábrándozott Görögországról és Dél-Franciaországról.

Ekkor egy nászutas ajánlat ugrott a szeme elé. Mamlakat Almas... Onnan jött Zahir! Rákattintott a linkre – és máris el volt ragadtatva.

Az ország neve annyit jelent: „a gyémántok királysága”. Adele megnézett egy rövid videót. Azúrkék tenger, végtelen, fehér homokos strandok, dűnék, tevekaravánok, tarka piacok, modern felhőkarcolók. A legszebb mégis az impozáns Qasr Almas, a Gyémántpalota volt, melyet rubinok, smaragdok, zafírok és gyémántok díszítettek.

Az áradozó kommentárok között akadt néhány negatív is. „Vigyázzatok, nehogy betegek legyetek!” „Mindenképp vigyetek gyógyszert!”

Dakan egyszer említett is valamit ezzel kapcsolatban...

Jó volna egyszer eljutni ebbe a csodálatos országba. Na, de most ideje aludni! Még el sem kezdődött a műszak, és máris hullafáradt volt.

Zahir örült, hogy sikerült az anyja műtétje, az viszont dühítette, hogy idáig kellett fajulnia a dolognak. Hazája fővárosában mindössze egyetlen, kicsi kórház működött, s bár a megbízásából több építész is dolgozott egy új klinika tervein, apja minduntalan akadályokat gördített a megvalósítás elé.

Mamlakat Almas teljes egészségügyi rendszerét meg kell reformálni, az alapoktól kezdve. Ez volt az egyik ok, amiért Zahir és Dakan orvosi egyetemre ment: tudni akarták, milyen változtatásokra van szükség, és hogyan lehet átültetni őket a gyakorlatba. A király azonban makacsul ellenállt a jobbító szándéknak.

Zahirnak most lett végképp elege. Tulajdon anyjának, a királynénak külföldre kellett utaznia, hogy megfelelő kezelést kapjon!

– Csodálkozom, hogy ilyen sokáig halogatták a műtétet – mondta dr. Oman, amikor beszámolt a műtétről.

Zahir rosszkedvűen ment vissza a sürgősségi osztályra, és ott sem vidult fel: egy futár hatalmas virágcsokrot hozott, és közölte az egyik nővérrel, hogy Adele Jensonnak küldik.

– Majd csak este jön be – válaszolta a nővér, és elvette a csokrot. – Átadom neki.

Mikor a futár távozott, beindult a találgatás, ki lehet a feladó.

– Pénteken randizott Paullal – mondta az egyik nővér.

Zahirt mintha üldözte volna a csokor. Ahogy bement a nővérszobába átnézni a jegyzeteit, ott

volt egy vázában. Amikor pedig később benézett az anyjához, és visszajőve belépett a személyzeti konyhába, ott találta a tálalón.

Bemenekült az irodájába, hogy felhívja az apját. Egy darabig csak ült az íróasztalnál, és gondolkodott. Tele volt a feje. Az igazgatóság szólt, hogy hamarosan alá kell írnia az új, határozott idejű szerződését, ő viszont úgy érezte, otthon a helye, a hazájában. Végre a sarkára kell állnia, és ha török, ha szakad, keresztülvinnie az új klinika tervét!

Mély levegőt vett, és felemelte a kagylót.

– Most jövök a királynétól – közölte hivatalos hangon. – Remekül van.

– Mikor tud hazajönni? – kérdezte a király.

– Ahhoz még túl gyenge – válaszolta Zahir. – Beszéltem az orvosával, és azt mondta, még néhány hétig nem lenne tanácsos repülőgépre ülnie. Természetesen el fogom kísélni. – Gyorsan összeszedte a bátorságát. – Egyébként nem hosszabbítom meg a szerződésemet a kórházban. Hazamegyek, és intézem az új klinika ügyeit. A következő hetekben konzultálok az építészekkel, aztán nekiállok.

– Nem állsz neki semminek az engedélyem nélkül!

– Már így is túl sokan haltak meg – érvelt Zahir. – A feleséged is veszélyes állapotba került, csak mert hátráltatod a fejlődést. Te egyáltalán nem aggódsz az alattvalóidért?

– Én vagyok a király.

– Én meg a koronaherceg. Nem vagyok hajlandó megvárni, amíg meghalsz, hogy jobbíthassak az országon. Visszamegyek a királynéval, és változtatunk a dolgokon.

– Most ne beszéljünk erről, Zahir, úgyis annyira aggódom a feleségemért...

– De igenis beszéljünk róla – szakította félbe Zahir. – Mi van, ha a királyné máshol lett volna rosszul, és nem pont akkor, amikor nálam járt? Mondjuk, egy hivatalos vacsorán vagy egy díszszemlén? Még szerencse, hogy itt történt, a kórházban.

– Ha hazajöttél, megtartjuk a kiválasztási ceremóniát, és megnősülsz – mondta a király.

– Tudod, mi a véleményem erről. Csakis akkor nőülök meg és lesznek gyerekeim, ha biztosítva látom az orvosi ellátásukat.

Zahir letette a telefont. Miután megnézett néhány páciens, belépett a személyzeti pihenőbe. Az asztalon megint ott állt az az átkozott virágcsokor. Valaki egy cetlit tett elé, melyre ráírta, hogy „Adele”, és mellé rajzolt egy nyíllal átdöfött szívet és egy sor kérdőjelet.

Zahir nem akarta tudni a választ.

Negyedórával műszakkezdés előtt Adele belépett a személyzeti szobákba. Először a kanapén alvó Zahirra esett a pillantása, majd a csokorra és a cetlire.

Szorongva nyitotta fel a borítékot, és elolvasta az üzenetet:

Köszönöm a szép estét. Remélem, hamarosan megismételjük.

Paul

Zahir megmozdult, mire Adele odanézett, és önkéntelenül is az futott át a fején, milyen lenne mellette ébredni.

– Virágot kaptál – jegyezte meg a doktor teljesen fölöslegesen.

– Igen.

De nem tőled. Tőled soha nem kapok semmit, még egy mosolyt sem.

– Hogy van anyukád? – kérdezte Adele.

– Jól. – Zahir nyújtózkodott. – Simán ment a műtét.

– Ez jó hír – felelte Adele udvariasan, hogy leplezze, mennyire kimelegedett már pusztán attól, hogy látta Zahir nyújtózkodni.

Egy finom étellel, borokkal és a jóképű Paullal eltöltött este sem volt elég, hogy legalább egy csókra vágyat ébresszen benne, most viszont legszívesebben odarohant volna Zahirhoz, és az ölébe ül!

Adele még sohasem volt férfival, de érezte, ahogy vonzza felé valami, és ha tehetné, fölé hajolna,

hogy megcsókolja azt a szépen ívelt száját.

Zahir most felült. Hála istennek!

– Anyám mesélte, hogy voltál nála, és megint meglátogatod.

– Igen. Gondoltam, elég magányos lehet...

– Ezt nagyra értékelem – szólt közbe Zahir, aztán felállt és kiment. Lejárt a munkaideje.

Hosszú volt az éjszaka, és reggelre Adele már semmi másra nem vágyott, csak hogy alhasson. Aztán eszébe jutott Leilának tett ígérete, elindult hát hozzá.

– Ne felejtsd a virágot! – szólt utána Janet.

Ja, tényleg! A fenébe... Nem baj, jól fog mutatni Leila szobájában.

– Virág! – kiáltotta az asszony, amikor Adele belépett hozzá. – Nagyon kedves...

– Jaj, nem! Az a férfi küldte nekem, akivel a múltkor randevúztam – vallotta be Adele a szemét forgatva.

– Meséljen!

A lány elmondta, hogy telt a péntek este.

– Szóval nem ment jól.

– Miért nem? – kérdezte Leila.

Mert Paul nem a maga szexi fia!

– Egyszerűen nem volt meg az a plusz. Folyton a mobilomat lestem. Ez nem jó jel, ugye?

Leila nevetett.

– Aztán hétfvégén felhívott, hogy nem megyünk-e el megint valahova. Nemet mondtam, de úgy látszik, nem ért a szóból, és ezt a csokrot küldte. Nem szívesen szállnék fel vele a buszra, úgyhogy azt gondoltam, talán magának tetszene.

– Nagyon tetszik.

Adele beszámoltatta Leilát az állapotáról. Az asszony röviden tájékoztatta, aztán így szólt:

– Gondolkoztam, Adele.

– Miről?

– Nos, nekem most szükségem lesz egy külön ápolóra, és nagyon örülnék, ha maga lenne az.

– De én most két hétig éjszakás leszek.

– Úgy értem, otthon, az országomban. Említette, hogy szabadságra készül.

Adele igen rémültnek látszhatott, mert Leila máris próbálta megnyugtatni:

– Nem lesz végig szükségem magára, és nem fogom ugráltatni. Csak nagyobb biztonságban érezném magam, ha az első napokban lenne egy ápolónő a közelben. Utána azt csinálhat, amihez kedve van. Kap egy külön szárnyat a palotában, az ajtó előtt privát stranddal. És természetesen jól megfizetnénk.

– Leila...

Adele nem tudta, mit feleljen. Meg volt hökkenve, és megtisztelőnek érezte az ajánlatot. Minél jobban belegondolt, annál lelkesebb lett. Már rég nem érzett ilyen bizsergést. Kalandvagy!

– Jó estét, Zahir!

Adele felpattant az ágy széléről. A férfi öltönyt viselt, és olyan illatot árasztott, ami úgy elbódította Adele-t, ahogy egy egész csokor virág sem tudta.

– Épp mondom Adele-nek, hogy szükségem lenne egy személyi ápolónőre, és mivel hamarosan szabadságra megy...

– Majd én szerzek ápolónőt – vágott közbe nyersen a doktor.

– Nem kell szereznem – mondta Leila. – Szeretném, ha Adele...

– Adele még tapasztalatlan, és a sürgősségin dolgozik. Szerzek olyat, akinek van nőgyógyászati gyakorlata. Már tudom is, ki lesz az. Ő fog ápolni, ha visszamész a szállodába.

– Zahir! – emelte fel a hangját Leila.

– Semmi baj – szólalt meg Adele égő arccal. – Kedves, hogy rám gondolt, de most már tényleg mennem kell.

Elbúcsúzott, és a lehető legkurtábban biccentett az orvos felé.

– Zahir – ismételte Leila feddő hangon, amikor kettesben maradtak a fiával. – Ez nagy

udvariatlanság volt.

– Vele dolgozom – vonta meg a vállát a doktor. – Találok neked jobbat. Egyébként meg te is udvariatlan voltál. Már biztos eltervezte a szabadságát.

Próbálta nem elképzelni, ahogy Adele monokiniben hever a francia tengerparton. Aztán ráadásul még Paul is eszébe jutott.

– Lehet, hogy elutaznak valahová a barátjával – tette hozzá.

– Badarság – mondta Leila. – Nincs barátja. – A sarokban álló asztalra mutatott.

Már megint az az istenverte csokor...

– Volt egy kellemetlen randevúja pénteken – magyarázta Leila. – Azt mondja, alig várta, hogy vége legyen. És ott van a beteg anyja. Én csak jót akartam tenni vele.

Zahir elnyomott egy sóhajt.

– Majd kitalálok valami jobbat, amivel kimutathatjuk a hálánkat – mondta. – Miért ő kell mindenáron?

Ezt a kérdést már önmagának is nemegyszer feltette az elmúlt év során.

– Mert szeretek beszélgetni vele, és ő tudja, milyen, amikor... – Leila a fejét csóválta, és hátradőlt. Behunyta a szemét. – Mindegy. Most pihenek kicsit. Hajnali öt óra fenn vagyok.

A téma ezennel le volt zárva. Zahir kitalálta, hogy az anyja sírt, és azt is tudta, kit siratott.

– Nekem is hiányzik – mondta. – Sohasem láttam, de mindig gondolok rá, amikor kimegyek a sivatagba, és imádkozom.

Leila könnyekre fakadt.

– Odaadnád a táskám? – kérdezte valamivel később.

Kivette a tárcáját, és most először megmutatta Zahirnak a kisöccse fényképét.

– Beszélnem kellett róla a doktornőnek, és Adele is ott volt. Nem akarom, hogy még egy ápolónőnek el kelljen mondanom. Folyton rám jön a sírás. Dr. Oman szerint ez normális egy ilyen műtét után, és még el fog tartani egy ideig. Ha visszamentem a szállodába...

– Nem kell visszamenned – mondta Zahir. – Gyere haza hozzám, kérlek!

– A te otthonod Mamlakat Almasban van – felelte Leila. – Inkább a szállodában maradok.

Bár nyitottabb volt a férjénél, nem tetszett neki a fiai itteni életmódja. Rossz szemmel nézte, hogy nőekkel járnak szórakozni, miközben otthon menyasszonyjelöltek tucatjai várják őket, és azzal fejezte ki tiltakozását, hogy szállodában lakott.

– Hadd jöjjön velem Adele. Kérlek!

Zahirnak fel volt adva a lecke. Épp azon igyekszik, hogy kiverje a fejéből Adele-t, az anyja meg ilyet kér tőle... Nem, az lehetetlen, hogy Adele velük menjen Mamlakat Almasba!

4. FEJEZET

Adele egy pillanatra már azt hitte, végre egyszer kedvez neki a szerencse. Most hát másutt kell keresned a boldogságot, mondta magának.

Bárcsak tudná, hogyan!

Elkezdődött a második éjszakás hete, és már alig várta a szabadságát. Dél-Franciaországról időközben már lemondott, mert még kedvezményel együtt is túl drága volt neki. De Párizsba mindenképp elmegy a Csalagúton át, holnap le is foglalja az utat.

Muszáj változtatnia az életén. És most igenis megenged magának egy vakációs kalandot valami jóképű franciával. Mire várna? Elvégre huszonnégy éves, és még mindig szűz.

Amikor belépett a nővérszobába, és Zahir szokás szerint egyetlen pillantásra sem méltatta, elhatározta, hogy végképp leszámol az iránta táplált érzéseivel. Minek is fecsérelné őket olyanra, aki nem értékeli őket?

Zahir ki volt csípve, nyilván készült valahová.

– Nem tudnál még maradni? – kérdezte tőle Meg, az egyik nővér.

– Sajnos nem tudok, hatkor mennem kell. Bella már vár, színházjegyünk van.

Helene jött be a szobába.

– Fáradnak látszol – jegyezte meg Janet.

Helene drámaian felsóhajtott.

– Délután megint elvittem Haydent vezetni. De most már tényleg megbízok egy oktatót. Féltem az életem. Komolyan, Hayden...

– Adele? – szólt közbe Janet, mielőtt az asszony megint órákig beszélt volna a fiáról. – Elhoznád az asztalomról a műszakbeosztást? – Mikor Adele kiment, így szólt: – Tudsz róla, hogy Adele anyja kómában van?

– Igen...

– Balesetük volt, és Lorna súlyos fejsérülést szenvedett. Adele ült a kormánynál. Akkor tanult vezetni.

– Jaj, ne! – Helene a szájához kapta a kezét. – Ezt nem tudtam.

– Sosem beszél róla. De nagyon megrázta.

Zahir elindult az irodájába, s a folyosón szembejött vele Adele a műszakbeosztással.

– Adele... – kezdte Zahir, de ő szó nélkül elment mellette, aztán a válla fölött még visszaszólt:

– Jó szórakozást a színházban!

A lányt sírás kerülgette. Fájtak neki Helene szavai, és Zahirból is elege volt. Nem elég, hogy sohasem viszonozza a mosolyát, most még álmai munkáját is elvette tőle, amikor elzárkózott attól, hogy ő legyen Leila ápolónője Mamlakat Almasban!

Este kilenc tájban hirtelen megtelt a sürgősségi osztály.

– De furcsa ez a kedd! – jegyezte meg Helene. – Ilyen szombaton szokott lenni.

A várószobában egy csoportnyi részeg fiatalember keltett lármát. A biztonsági őrök várakozóan szemmel tartották őket. Adele szólította az egyik páciens, egy Oliver nevűt, kesztyűt húzott, és levette az ideiglenes kötést a szeme fölötti részről. A férfi összerézett.

– Elnézést, biztos fáj.

Csúnya vágás volt, biztosan több öltéssel kell összevarrni. Bejött Philipp, az egyik orvos, bemutatkozott a páciensnek, és megvizsgálta a sebet. Barátságos volt, higgadt és laza. Adele sohasem fogja elfelejteni, milyen kedves volt hozzá azon a borzalmas napon, amikor közölnie kellett vele a rossz hírt az anyjáról.

– Ezt majd nyugodt körülmények közt kell összevarrnom – mondta most Olivernek a doktor. – Ami azt jelenti, hogy várnia kell néhány órát, míg lesz rá időm.